

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

Vita Presbyteri virginis, eiusque vxoris itidem virginis. Capvt. CVIII.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55433)

est. Et inclinavit genua sua Abbas Sabbatius supra sepulchrum senis. Cùm ergo id leo audisset, & vidisset prostratum super tumulum Abbatem Sabbatium, & flentem, tunc & ipse prostravit se, percutiens in terram caput suum vehementer, & ruginens; atque ita continuò defunctus est super sepulchrum senis. Hoc autem totum factum est, nõ quia animam rationalem habuisse leo putandus sit, sed quòd Deus voluerit glorificantes se glorificare, non solum in vita hac, sed etiam post mortem, & monstrare nobis qualem primo hominibus habuerint subiectionem bestię, priusquam inobediens esset mandato, & antequam excederet à paradiso deliciarum.

¹ *Mirabile, & stupendum opus leonis. Vide etiam quomodo Sancti in virtute Dei vel irrationabilium bestiarum dominantur.*

Vita Presbyteri virginis, eiusque uxoris videlicet virginis.

C A P V T. C V I I I.

CUM in Samum insulam venissemus, vidimus in cœnobio, quod Charixeni appellatur, Abbatem Isidorum ipsius monasterii patrem, virum ¹ eximie virtutis, & magnæ ad omnes charitatis, simplicitateq; & humilitate maxime ornatum. Quem etiam post aliquantulum temporis Episcopum in eadem regione constitutum scimus. Hic enarrauit nobis dicens: Est in oratorio huius ciuitatis miliario vicus habens etiam Ecclesiam. In hac Presbyter quidam fuit valde mirabilis, quem parentes inuitum, & renitentem uxorem accipere compulerunt. Verum ille nõ solum voluptatis illecebra captus non est, quamvis

iuuenis existeret, & legitimæ coniunctus vxori,
sed & ipsam induxit castè secum, ac pudicè viuere.
Didicerunt igitur ambo psalterium, amboque
simul in Ecclesia psallebant, seruantes se ipsos 2
virgines vsque in finem. Hic itaque Presbyter die
quadam falsa calumnia apud Episcopum accusatus
est. Quem Episcopus ignorans institutum eius,
accersiuit ex vico, & misit in carcerem, in què
solebant peccantes clerici includi, & custodiri.
Cum igitur esset in carcere, adueniente sancto
die 3 Dominico, apparuit ei iuuenis formosus valde,
dixitque ei. Surge, Presbyter, vade in Ecclesiã
tuam, vt sanctam oblationẽ offeras. Ait illi Presbyter:
Non possum, quia inclusus sum. Dixit ei is,
qui apparuerat. Ego tibi aperio carcerem. Veni,
sequere me. Aperiensque ianuam, ante illum exiit.
Cum verò egressi essent, ambulauit ille vsque
dum mille passibus distaret à vico Presbyteri. Facta
autem die, qui custodiebat carcerem, ingressus
est requirens eum, vbi clausus fuerat. Et non
inueniens, perrexit ad Episcopum dicens: Effugit
Presbyter, me habente clauem. Putans igitur Episcopus,
quia effugisset, misit vnum de seruis Episcopatus
dicens: Vade, & vide, si Presbyter in vico suo
est, nihilque illi interim dicas. Profectus ergo
puer illum inuenit in Ecclesia sanctam 4 oblationem
offerentem. Reuersusque dixit Episcopo, illic esse
Presbyterum, ac eum se reperisse offerentem 5
sacrificium. Episcopus autem magis cõtra illum
indignatus, iurauit, quòd in crastinum eum
cum summa ignominia reduceret. Sequenti autem
nocte apparuit Presbytero is, qui primo apparuerat
dicens: Veni, vt eamus, vbi te Episcopus incluserat
in ciuitate. Assumensque illum adduxit rursum,
& reposuit in carcere, ignorante custode carceris.
Mane

Mane verò diei sequētis didicit à carcerario Episcopus quā in custodia Presb se ignorante, inuentus esset. Mittens Episcopus scisciabatur à Presbytero quomodo de carcere exisset, & quomodo rursus absq; carcerarij notitia ingressus esset. Qui respondit: Iuuenis quidā speciosus valde, & optime uentus, Episcopatus uestri (ut dicebat) minister, aperuit mihi ostium, & p̄cedebat me vsq; ad unum milliare prope vicum nocte Dominicæ, idemque rursus sequenti nocte ueniens reduxit me. Episcopus igitur accersiuit omnes seruos Episcopatus, sed nullum ex ipsis recognouit Presbyter. Tunc interllexit Episcopus, quod Angelus Dei fuerat, qui hoc egisset, ne uirtus Presbyteri profus occultaretur, sed ut omnes discederēt, & glorificarent Deū, qui glorificantes se glorificat. Et de ipso ualde ædificatus, dimisit illum à se in pace, nulla cōtra eos clamans, qui illū iniuste accusauerant.

1 *Ecce quæ sint quæ commendabilem sanctum patrem redderent.*

2 *Quid dicis tu, qui seruare uirginitatem dicis esse impossibile? Hic duo coniuges, ambo iuuenes, simul habitantes, usque in finem uitæ uirginitatem suam diuine auxilio gratiæ nunquam hominem, modo uelut, deserentis seruauerunt.*

3 *Adueniente sancto die Dominico.*

4 *Sanctam oblationem sacram Eucharistiam appellat.*

5 *Vides Missam nuncupari sacrificium.*

Vita Abbatis Georgij, qui nunquam turbabatur.

C A P V T C I X.

DE Abbate Georgio patre monasterij Abbatis Theodosij, narrauit nobis Abbas Theodosius eius discipulus bonus, ac mi-